

memorii | jurnale | călătorii

David Neacșu (n. 18 iulie 1960, București) este alpinist și explorator. A participat la zeci de expediții pe marii munți ai lumii: Kilimanjaro, Muntele Kenya, Ruwenzori, McKinley, Aconcagua, Huascáran, Illimani, Cotopaxi, Klucevskia, Carstenz Pyramid, Vinson etc. În 2003 a organizat și a condus prima expediție românească pe vârful Everest, din masivul Himalaya. A explorat zone mai puțin cunoscute de pe toate continentele, parcuri naționale din Africa, jungla amazoniană din Peru, Brazilia, Columbia și Venezuela, precum și taigaua siberiană. În ultimii ani a simțit o atracție specială pentru zonele prea puțin explorate din nordul și vestul Canadei. A urmărit viața populațiilor indigene din Peru, Papua Noua Guinee, Kenya, Uganda, Tanzania, Insula Paștelui, Noua Zeelandă, Australia, Tasmania, Borneo, Alaska. Este pasionat de pescuitul la răpitor cu năluci artificiale. În 2023, a publicat la Humanitas *Cartea înălțimilor. Povestea unei vieți de explorator*, în colaborare cu Ruxandra Hurezean.

Ruxandra Hurezean a absolvit Facultatea de Istorie și Filosofie din Cluj-Napoca, cu specializarea sociologie. Lucrează în presă de peste 30 de ani, timp în care s-a specializat în reportajul social. A condus redacții și a contribuit la înființarea de publicații, lucrând atât pentru presa locală, cât și cea națională. Este autoarea a cinci volume de reportaje, memorialistică și proză scurtă. A fost premiată în mai multe rânduri de către Asociația Profesioniștilor din Presă Cluj și a primit Premiul Mass-Media al Ambasadei Germaniei la București, pentru reportajele privind istoria și prezentul minorității germane din România. La Humanitas a publicat, în 2024, volumul de reportaje *Călătorie în miezul vieții. Portrete, comunități, istorii, povești dintr-o lume în mișcare*.

DAVID
NEAGȘU CARTEA
INIMILOR

DE LA MUNȚII LUMII LA SUFLETELE OAMENILOR

Redactată
de Ruxandra Hurezean

HUMANITAS

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Lector: Andreea Niță
Coperta: Ioana Nedelcu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Iuliana Constantinescu, Dan Dulgheru

Tipărit la Master Print Super Offset

© HUMANITAS, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Neacșu, David
Cartea inimilor: de la munții lumii la sufletele oamenilor /
David Neacșu; red. de Ruxandra Hurezean. –
București: Humanitas, 2026
ISBN 978-973-50-9333-4
I. Hurezean, Ruxandra (red.)
821.135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

CUPRINS

Introducere	7
I. INIMA DE MUNTE.....	13
Pirinei – muntele libertății	13
Peru – dar pentru un prieten	20
Athos – muntele care mi-a schimbat viața	25
Olimp. Cum am urcat pe zidul unui templu.....	30
Uganda. Pe urmele <i>Cărții înălțimilor</i>	32
Kîrgîzstan și Uzbekistan – necunoscutul îndepărtat	56
Borneo, Vietnam. Bucuria de a da mai departe	65
Un fost prim-ministru își trăiește libertatea pe munte	70
Sunetele lumii	78
II. INIMA DE APĂ	99
O lume de pescari	99
Canada, Golful Hudson – locul cel mai îndepărtat de casă	104
Alaska – frumoasa sălbatică	112
Venezuela. Jungla în care „Dracula“ ne sugă sângele noaptea ...	116
Columbia – afundați în mijlocul junglei.....	121
III. INIMA CARE BATE PENTRU OUTDOOR.	
CE ÎNSEAMNĂ SIGURANȚA PE MUNTE	143
Siguranța. De ce sunt atât de multe accidente pe munte	143
Antrenamentul fizic și hrana.....	147
Antrenamentul psihic – panica prin <i>lapte</i>	151
Vremea. Cum să înveți cerul	154
Animalele. Întâlniri cu ființe ca noi	157

IV. AM VĂZUT CUM SE RESCRIE LUMEA	161
De la busolă la AI. Lumea se schimbă, dar ceva rămâne la fel ...	161
Când muntele înseamnă știință	177
Ce s-a schimbat între om și natură	182
Munții noștri – frumusețea uitată a drumețiilor simple	185
V. INIMA PENTRU ALTE INIMI	195
Muntele – tărâmul prieteniei adevărate	195
Libertatea – cea care mă definește	205
Împărtășirea cu ceilalți. Cum mi-a schimbat cartea viața.	222
VI. DAVID, CEL DIN INIMILE CELORLALȚI	230
Dora: „Pentru mine, David este cea mai frumoasă lecție despre trăire, dăruire, împărtășire și libertate“	230
Nini Marcu: „Am prins drag de munte prin ochii prieteniei“	232
Somoza: „O prietenie tăcută și profundă“	234
Alexandru Medeleian: „O legătură profundă cu lumea“	235
Postfață de Ruxandra Hurezean	237

INTRODUCERE

Fiului meu, David.

Ai grijă ce poveste scrie viața ta.

Este sfârșit de noiembrie și mă aflu în aeroport; voi lua avionul spre Cluj. Au trecut trei ani de când, tot toamna târziu, am început să lucrez împreună cu Ruxandra la prima mea carte, *Cartea înălțimilor*. Plec iarăși spre ea; vom scrie un nou volum, *Cartea inimilor*, pentru că drumurile mele prin lume au continuat. Pentru că drumurile mele spre voi atunci au început, odată cu acea carte.

Cartea înălțimilor mi-a deschis o altă lume: a cititorilor. N-am crezut. Recunosc că nu credeam că sunteți atât de mulți și atât de dornici să mă însoțiți cu atâta pasiune. Acum vă știu. V-am întâlnit. Pe zeci, sute, mii de oameni ca mine, gata să luăm necunoscutul la pas și să aflăm ce nu cunoaștem încă despre lume și despre noi înșine.

Astăzi, 18 noiembrie 2025, mă îndrept spre terminalul aeroportului din București. Dau biletul și buletinul, iar doamna care le ia se uită uimită la mine și-mi spune: „Domnule Neacșu, v-am citit cartea! Vai, cât mi-a plăcut! Și nu doar că mi-a plăcut, dar mi-a schimbat viața! Să știți că vreau să ajung în Himalaya, vă rog să-mi spuneți cum să fac“.

Mă așez cu Ana la povești și preț de o oră vorbim despre călătoriile la care visează și cum își pregătește ieșirea la pensie ca pe un nou început. Îi spun că și mie mi s-a întâmplat la fel. Când credeam că am ajuns la un capăt de drum, mi-am dat seama că era de fapt un început. O sfătuiesc să meargă în Himalaya primăvara, când se pregătesc marii alpiniști să escaladeze Everestul, pentru

că atunci va avea ocazia, chiar și acolo, în tabăra de bază, să fie alături de ei, de acești eroi ai înălțimilor. Și asta nu e puțin lucru. Este o experiență unică în viață să-i vezi cum își încălță bocancii, cum își beau ceaiul și pornesc la drum. Dacă vezi privirea unui alpinist care pornește spre înălțimile Everestului nu o uiți niciodată. O ascult pe Ana, îmi vorbește despre visurile ei. Are acel foc viu în ochi și înțeleg ce ne unește, ce ne animă.

Să citești o carte înseamnă să trăiești mai multe vieți, se spune. La fel este și cu plecatul prin lume, cu călătoriile. De fapt, vrei să trăiești mai multe vieți. Și se dovedește că poți. Cei care se întorc și își spun poveștile sunt dovezi vii că se poate. Că timpul și spațiul pot fi învinse.

Am primit ieri-dimineață un mesaj de la un prieten: „David, am citit cartea ta azi-noapte, am rucsacul la ușă, unde să plec?”

Am fost în primăvară în Uganda, pe Ruwenzori, pentru a opta oră. Mi-a fost frică, așa cum nu-mi mai fusese altă dată. Pentru că aveam cu mine un grup de treisprezece oameni din care cunoșteam doar trei. Restul mă cunoșteau ei pe mine. Îmi citiseră cartea și au vrut să meargă acolo unde mai întâi ea îi dusesese. Și știți ceva? Toți s-au dovedit pregătiți și foarte buni în ceea ce-și propuseseră să facă. Eu m-am temut să nu fie nepregătiți, să nu avem probleme de adaptare. Dar ei fuseseră pregătiți de carte. Știau la ce să se aștepte. Iar realitatea, frumusețea muntelui Ruwenzori, chiar le-a depășit așteptările.

S-a dovedit una dintre cele mai interesante expediții, pentru că ne-a pus toate puterile și toate simțurile la încercare. A fost o experiență pe care n-o uiți, iar la sfârșit fiecare s-a simțit mai puternic. Cred că așa trebuie să fie orice expediție. M-a impresionat solidaritatea acelor oameni care nu mai călătoriseră împreună, în echipă. Dar aveau ceva în comun: pasiunea, ea te împinge înainte mai mult decât orice. Ea îți dă putere.

Mă gândesc la voi. La mesajul unui tânăr, pe care-l port în telefon: „Salut David, sunt Paul, am 17 ani și merg destul de des pe munte. Am primit cartea ta împrumut de la mătușa mea, care a văzut că apreciez muntele, și vreau să zic că mă inspiră și mă motivează. Până să-ți citesc cartea credeam că sunt singurul om care

asociază locuri în funcție de mirosuri. Sper să ajung și eu cândva pe Kilimanjaro, Aconcagua, în Nepal, Peru, Vinson, Denali etc. și să călătoresc la fel ca tine. Apreciez felul în care e scrisă cartea, chiar zici că stau la o cafea cu tine când o citesc“.

Vreau, în această nouă carte, să vă povestesc mai mult despre setea de călătorie, setea de experiențe și de noi întâlniri. Despre cum e să trăiești cu mai multe inimi într-un singur piept. De aceea i-am spus *Cartea inimilor*. Este un gând care mi-a venit într-o noapte, pe la ora trei, când mă bântuiau îndoielile. Atunci mi-am zis că eu sau noi nu trăim doar din bătaia unei singure inimi. Am o inimă care bate pentru munte, una pentru Deltă și pescuit, alta a bătut 30 de ani pentru firma de outdoor, una bate pentru a împărtăși trăiri, a da sfaturi despre munte și echipamente, alta pentru prieteni și prietenii adevărate, o inimă bate pentru călătorii și explorări, și una, poate cea mai sensibilă, bate pentru cei dragi, pentru familie.

În cei doi ani de la apariția *Cărții înălțimilor* nu am umblat doar eu prin lume, a umblat și cartea. De una singură a călătorit, a parcurs drumuri incredibile până în America, Australia, Africa sau Noua Zeelandă. Dar, mai ales, a făcut cel mai important drum: a mers spre inimile voastre.

Vă fac o mărturisire. Nu am crezut că există atâta interes pentru o carte despre mine. Nu credeam că există atâta interes pentru carte în general. Dar credeți-mă că m-am înșelat. În acești doi ani de la apariția *Cărții înălțimilor* am fost uimit să văd cum sute de oameni vin la întâlnirile noastre, peste tot în țară, la Târgu Mureș, Brașov, Crișan (în Deltă), Râmnicu Vâlcea, Cluj, Târgoviște, Bistrița, Câmpina, Baia Mare, Marghita, Timișoara, Alba Iulia...

Îmi amintesc de prima întâlnire cu voi, la lansarea cărții de la Muzeul Țăranului Român... văd și acum sala de 300 de locuri arhiplină, cu voi și în picioare, pe culoare. Am avut atâtea emoții! Erau atât de intense, încât cred că dacă aveam un bec în mână s-ar fi aprins.

De atunci am mai trăit zeci de întâlniri cu publicul, nu le pot pomeni pe toate, dar fiecare mi-a rămas în minte și în suflet. Am fost invitat în școli, licee, universități, cluburi de lectură, corporații,

companii farmaceutice, de IT, bănci, la fabrici de ciment și la festivaluri. Nu au lipsit nici invitațiile la cluburile montane și asociațiile Salvamont.

La un moment dat, am avut timp de două zile vizite la patru școli. Când s-au terminat, eram stors de energie, epuizat. Copiii sunt selectivi, pretențioși, obișnuiți să primească informație atractivă; dacă nu le răspunzi așteptărilor și întrebărilor, se plictisesc imediat. M-am bucurat să-i văd captivați de poveștile mele. După fiecare astfel de întâlnire mă gândeam că, dacă măcar unuia dintre ei i-am deschis ochii spre un nou drum, o nouă pasiune, a fost cu folos.

Întâlnirile cu voi m-au întinerit. Mi-au întinerit sufletul, inima. Vă mulțumesc. Mi-am dat seama cât de important este să dai bucurii din bucurie. Să împărtășești cu ceilalți ce ai trăit tu, ce te-a îmbogățit și te-a călit în viață. Cartea chiar mi-a deschis o lume nouă. Am trăit ce nu credeam că e posibil. Și a fost cel mai bun lucru pe care l-am putut face la vârsta maturității, atunci când vezi nuanțe, nu doar alb și negru. Când simți și înțelegi în detaliu lumea. Le mulțumesc celor care m-au îndemnat să o fac: Dorei, lui Alex, Ruxandrei, care m-a ajutat. Și Editurii Humanitas, care a pornit cu mine la acest drum. Nu e o laudă adusă cărții, ci vouă, celor care vă arătați dornici de a cunoaște și altceva decât ce vă oferă locul vieții de zi cu zi.

M-am întrebat ce anume ne animă, de ce montaniarzii sunt mai uniți, mai solidari? Poate pentru că îi unește iubirea față de natură, dragostea față de frumos. Există concurență și între montaniarzi, dar numai între cei câțiva care vor să facă performanță, să cucerească vârfuri, să devină celebri. Între ceilalți iubitori de munte, dragostea față de natură e liant.

Montaniarzii sunt singurii care cântă când merg la drum. Au cântece de munte, compuse de ei sau transmise de la unii la alții, din generație în generație. Oricât ar fi de greu urcușul, ei cântă. Iar seara, la foc, râd și povestesc, cântă din nou. Am fost în junglă, în Deltă, la pescuit pe marile fluvii și oceane ale lumii, niciunde nu se cântă ca pe munte. Muntele înseamnă bucurie sută la sută. Pe munte stăm de vorbă despre răsărit, despre apus. Am fost în Piatra

Craiului, în Apuseni – când ne vedem după două săptămâni, o lună, ne întrebăm: ai văzut răsăritul ăla? Ai văzut apusul?

Mi se cer zilnic sfaturi despre mersul pe munte, dar, dacă mi-ați cere sfatul despre ce înseamnă să dai un rost pentru toate astea, v-aș spune că este bine să împărtășiți cu ceilalți din experiența voastră, atunci când ați acumulat și măcinat destul ceea ce ați trăit. Fie că e vorba de călătorii, de munca în spitale, de profesorat, arhitectură, agricultură sau diverse cercetări, de experiențe în te miri ce locuri din lume: vorbiți, scrieți despre ele! Pentru că vine timpul să dai din ce ai. Am mers pe munte și am povestit călătoriile în aceste cărți și pentru cei care nu pot să o facă – pentru semenii noștri care visează să urce, să cutreiere lumea, să se bucure de natură, dar nu au cum. Am vrut să le hrănesc și lor visurile. Eu n-am avut altceva de împărtășit decât frumusețea muntelui, a lumii largi. Mă îndrept acum, din nou, spre voi cu această nouă carte pentru că vreau să vă împărtășesc ce am înțeles în viața asta plină de surprize și de lecții, de bucurii și de încercări.

PARTEA I

INIMA DE MUNTE

Pirinei – muntele libertății

E sfârșitul verii. În sudul Franței încă e cald. O căldură potolită, suportabilă. Am pornit din Toulouse spre munții Pirinei. Suntem nerăbdători să apucăm pe cărările muntelui, curioși, pentru că suntem aici pentru prima dată. De câțiva ani ne gândim să mergem în Pirinei și de fiecare dată am ales altceva. La începutul anului hotărâm însă, cu toții, că a venit rândul Pirineilor.

Suntem o trupă faină, de prieteni vechi. Cei mai mulți cu experiență în mersul pe munte. Singurul cam la început este Alex. Pentru el simt un pic de îngrijorare, dar nu-i arăt. Sigur ne vom descurca.

Începem călătoria din Luchon. În prima zi plouă și e o ceață deasă, apăsătoare. Umplescă văile și fiecare palmă de loc, astfel încât nu putem să vedem mare lucru în afară de poteca înnorită din fața noastră, pe care o urmăm pas cu pas. După șase-șapte ore de urcuș ajungem la Lac d'Espingo și căutăm refugiul. Este destul de sus, la peste 1.800 de metri, și efortul a fost destul de mare pentru colegi. Pe mine, vremea proastă din prima zi m-a lovit în piept. Îmi era atât de sete de munte, încât aș fi vrut să-l văd din prima clipă, spectaculos, așa cum îl bănuisem, iar ploaia m-a făcut să merg mai mult cu ochii în pământ.

Refugiul de la Lac d'Espingo este destul de aglomerat și neîncălzit. Suntem uzi leorcă și grija noastră este cum o să ne uscăm hainele, și mai ales bocancii. Găsim un radiator și îl acoperim cu încălțăminte noastră. (Serghei, unul dintre colegi, are ghinion

și a doua zi se trezește că-i cade talpa de la un bocanc. Asta e, dacă i-a ținut acolo mai mult decât ar fi trebuit!)

Avem și un pic de noroc, pentru că, înainte să se lase întunericul, se oprește ploaia, se ridică ceața și putem să vedem unde ne aflăm. E un amfiteatru impresionant, format de ghețari. Crevase spectaculoase încadrează locul și multe lacuri glaciare, ca niște ochi risipiți, ne privesc din vale.

Dimineața ne trezim într-un paradis. Răsăritul soarelui ne lasă muți de admirație. Suntem într-un cerc de foc și piatră. De jur împrejur lumina tîvește crestele și valea se pregătește să înghită toată strălucirea ei. Poate că a meritat ca-n prima zi să urcăm prin ploaie și ceață, pentru ca Pirineii să ni se dezvăluie dintr-odată, într-un spectacol maiestuos. Savurăm în tăcere momentul, de parcă n-am vrea să alungăm nici o secundă, apoi pornim mai departe.

Bocancii și hainele se usucă pe noi, din mers, pe măsură ce soarele se ridică și începe să încălzească. Urcăm, coborâm în alt fund de vale, iar drumul șerpuitor trece granița când în Franța, când în Spania.

Urcăm o pantă abruptă timp de trei ore și apoi ajungem într-un sat, Germ, la marginea unei zone turistice. Satul este primitor, cald, cu flori la ferestre și oameni care stau la terase și povestesc în tihnă. Aici luăm cea mai bună cină din toată călătoria. Mâncarea este foarte gustoasă, orice ai comanda, totul e nemaipomenit de bun. Nu ne-ar fi trecut prin cap că-ntr-un sat atât de mic și izolat poți să dai peste un bucătar care are o stea Michelin! Dar așa e, și chiar a venit să-l cunoaștem. Are niște mustăți răsucite și un aer un pic hipiot, ca picat din anii '60. Gătește cu multă carne, hrănitor, bun pentru munte, iar tot ce pune în mâncare este produs aici, în sat.

La Germ, descoperim o biserică foarte veche, închinată Sfântului Ștefan. Are o capelă, în stînga intrării, care a fost construită în 1597 și îi este dedicată Maicii Domnului Rozariului. Biserica face parte din dioceza Lourdes, ca multe alte biserici din Pirinei. Mă gândesc la scena nașterii lui Isus din biserică și îmi dau seama că pentru oamenii din aceste sate de munte, care trăiesc alături de animalele lor, nașterea într-o iesle înconjurată de vite are o căldură

și o familiaritate aparte. Biserica a fost restaurată parțial în anii '90, lucru cu atât mai impresionant, cu cât satul are mai puțin de 50 de locuitori. E greu să nu compar această situație cu cea a unor biserici vechi din satele noastre, care, deși aparțin unor comunități mult mai numeroase, se află într-o stare mult mai degradată.

De la Germ pornim mai departe, pe cărări șerpuitoare, trecem din sat în sat.

Trebuie să vă spun că pe tot drumul nu am văzut nici cel mai mic gunoi, nici o urmă că pe aici trec oameni, deși Pirineii sunt destul de umblați. Ne întâlnim des cu grupuri de drumeți, însă regulile din Parcul Național al Franței sunt foarte stricte și toți le respectă. Nu ai voie să campezi cu cortul până la șase seara, nici să faci focul. Toți folosesc primus pentru a pregăti ceaiul și mâncarea. Nu lași în urma ta mizerie, aceasta este regula de fier. Când Alfonso, ghidul nostru, vede o coajă de banană, se apleacă și o ia din iarbă. Îl întreb de ce face asta, coaja de banană fiind biodegradabilă și poate hrănește iarba. Îmi zice că o ia ca să nu pară o invitație pentru alții să facă la fel, să arunce gunoaie pe jos.

Alfonso, îl întreb, la voi nu sunt urși? „În zona unde ne aflăm acum, unul pe partea franceză și doi pe partea Spaniei“, îmi răspunde el. O-ho! Vă putem da noi mai mulți, mă gândesc.

Nu știu de ce, dar mă tot întorc cu gândul la noi, la țara și la munții noștri. Vouă nu vi se întâmplă, când călătoriți, să faceți deseori comparații? Și nu ieșim bine, pentru că greu găsești drum, potecă, popas sau ape de la noi care să nu fie pline de gunoaie.

Înnoptăm în Saint-Lary-Soulan, de unde pornim spre refugiul Oredon, o zonă împânzită de lacuri. Este una dintre cele mai frumoase porțiuni din traseu, de o frumusețe ireală. Aici dormim într-o cabană pe malul lacului și avem parte de o priveliște splendidă. Parcă special pentru noi, soarele se arată mai spectaculos astăzi.

La terasa unde ne oprim să mâncăm, pe fiecare masă sunt așezate pietre pe care scrie „Bine ați venit“ în diferite limbi. Pe masa noastră scrie în română. E mare lucru să simți, și din gesturile mici, că faci parte din familia mare a Europei. Suntem întâmpinați cu amabilitate și întrebați de unde venim, cine suntem și cu toții se arată impresionați. Avem în grup: un inginer, un fost